

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 4. 1. 2023 o dovolání, které podal obviněný [REDACTED] L [REDACTED] F [REDACTED] nar. [REDACTED] v [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2022, sp. zn. 7 To 82/2022, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 6 T 262/2015, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného [REDACTED] L [REDACTED] F [REDACTED] odmítá.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 1. 2022, sp. zn. 6 T 262/2015, bylo rozhodnuto na základě návrhu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze na zabránění věci tak, že se podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku zabírají nemovitosti zajištěné policejním orgánem usnesením ze dne 11. 7. 2011 podle § 79d odst. 1 tr. ř., č. j. [REDACTED] ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 12. 2011, sp. zn. [REDACTED] a Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 12. 2012, sp. zn. [REDACTED] vedené Katastrálním úřadem [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] na listu vlastnictví [REDACTED] vlastníka [REDACTED] L [REDACTED] F [REDACTED] nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] a to v rozsahu specifikovaném podle stavů uvedeném v příklepu soudního exekutora [REDACTED] D [REDACTED] T [REDACTED] sp. zn. [REDACTED] ze dne 1. 12. 2005, konkretizovaných pak dále ve výroku citovaného usnesení, na nějž je možno v tomto směru odkázat (dále ve zkratce jen „nemovité věci“, případně také jen „nemovitosti“).
2. Proti usnesení soudu prvního stupně podal obviněný stížnost, o níž rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 3. 2022, sp. zn. 7 To 82/2022, následovně. Stížnostní soud podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. se napadené usnesení zrušil v celém jeho rozsahu a sám znovu rozhodl tak, že se předmětné nemovitosti zabírají podle § 101 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.
3. Na úvod je možno upozornit, že nejde o první rozhodování o návrhu státního zástupce na zabránění předmětných nemovitostí, shora zmíněné rozhodnutí soudu prvního stupně je dokonce čtvrtým v pořadí, neboť docházelo k opakovaným kasačním zásahům buď soudem stížnostním, anebo i dovolacím (viz jeho usnesení ze dne 12. 12. 2019 pod sp. zn. 5 Tdo 1069/2019). K přehledu dosavadních rozhodnutí je možno odkázat na obsah trestního spisu a na bod 4. odůvodnění shora uvedeného usnesení soudu druhého stupně, které bylo napadeno dovoláním obviněného.

II. Dovolání obviněného [REDACTED] L [REDACTED] F [REDACTED]

4. Obviněný podal proti uvedenému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2022, sp. zn. 7 To 82/2022, prostřednictvím svého obhájce dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., neboť shora uvedené ochranné opatření bylo uloženo, aniž by byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení.

5. Dovolatel upozornil na to, že o zabrání předmětných nemovitostí bylo soudy rozhodováno opakovaně, dokonce i Nejvyšším soudem, jímž bylo vyhověno jeho předchozímu dovolání. V této souvislosti poukázal zejména na závěry z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 5 Tdo 1069/2019. Následně obviněný vyjádřil přesvědčení, že soudy nižších stupňů ignorovaly závěry obsažené v uvedeném rozhodnutí Nejvyššího soudu, zejména pak obsažené v bodech 41., 42. a 61. jeho odůvodnění. V řízení navazujícím na rozhodnutí Nejvyššího soudu nebyla prokázána existence tzv. zdrojového deliktu. Dovolatel upozornil na to, že nemovitosti byly zajištěny v roce 2011, tedy 6 let po konání dražby, k dnešní době trvá zajištění již 11 let, což je zjevně neadekvátní doba, a to i s ohledem na to, že nemovitosti nabyli v řádné dražbě a kupní cenu zaplatil. Dovolatel zdůraznil, že nemovitosti nabyli v řádné dražbě konané na podkladě soudního rozhodnutí, jednalo se tak o originární nabytí vlastnického práva, které získal přiklepem. Podle jeho názoru nelze stavět trestní právo nad právo občanské, jak dovozovaly soudy nižších stupňů. Pouhá okolnost, že dva svědci hovořili o tom, že byla známa cena pozemku již před konáním dražby, nemohla sama o sobě vést k závěru, že se dopustil činu jinak trestného. V souvislosti se zmínkou o tzv. zločinném spolčení upozornil na to, že v této věci nebylo soudem pravomocně rozhodnuto o vině kohokoliv, neboť státní orgány ve věci nekonaly v přiměřené lhůtě a rozhodnutí o zastavení věci pro promlčení nelze pokládat za rozhodnutí o vině. Podle dovolatele nebylo prokázáno, že by exekutor vědomě a záměrně jednal protiprávně při provádění předmětné dražby a porušoval tak právní předpisy týkající se dražby věcí zajištěných pro účely uspokojení nároku poškozených. To, co uváděly soudy o jeho zavinění, nebylo nic jiného než dedukce, která nebyla podložena důkazy. Podle jeho názoru nebyly soudy nižších stupňů respektovány shora uvedené předchozí rozhodnutí Nejvyššího soudu. Ochranné opatření tak bylo uloženo, aniž by byly splněny podmínky stanovené trestním zákonem pro jeho uložení. Proto obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Městského soudu v Praze i jemu předcházející usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 a buď podle § 265m odst. 1 tr. ř. sám zamítl návrh státního zástupce na zabránění ve výroku uvedených nemovitostí či věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření k dovolání obviněného

6. Dovolání obviněného bylo zasláno k vyjádření nejvyššímu státnímu zástupci, který se k němu vyjádřil prostřednictvím státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství.

7. Podle státní zástupkyně dovolatel správně označil dovolací důvod a jím uplatněná argumentace mu také odpovídala. Podle jejího názoru ale bylo o zabránění předmětných nemovitostí rozhodnuto v souladu se zákonem, neboť došlo k zabránění věci v souladu s § 101 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, podle něž může soud uložit zabránění věci, která je bezprostředním výnosem z trestné činnosti, nebo je zprostředkovaným výnosem z trestné činnosti, pokud hodnota věci tvořící bezprostřední výnos z trestné činnosti není ve vztahu k hodnotě věci tvořící zprostředkovaný výnos z trestné činnosti zanedbatelná, a pokud taková

věc náleží pachateli, kterého nelze stíhat nebo odsoudit. Nebylo tedy již v této trestní věci rozhodováno podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. ř.

8. Po doplnění dokazování stížnostní soud vyšel ze zjištění, že sám obviněný se dopustil v souvislosti s předmětnými nemovitostmi v [redacted] trestné činnosti a zabránění věci jako ochranné opatření mu lze uložit právě z tohoto titulu, přičemž jej již nelze pro promlčení trestního stíhání stíhat ani odsoudit. Kvůli promlčení nelze stíhat a odsoudit ani toho, kdo tyto nemovitosti před ním vlastnil, tedy již odsouzeného [redacted] P [redacted] S [redacted] ani toho, kdo je v exekuční dražbě prodal, tedy soudního exekutora [redacted] D [redacted] T [redacted]. Stížnostní soud po doplnění dokazování prokázal, že obviněný [redacted] L [redacted] F [redacted] byl zapojen do machinací s předmětnými nemovitostmi, které tvořily výnos trestné činnosti, a rovněž nejednal v dobré víře. Přehledně shrnul, v čem by mělo spočívat nyní již trestně nepostižitelné jednání [redacted] L [redacted] F [redacted] a odkázal zejména na výpověď svědka V [redacted] B [redacted] který popsal genezi celého plánu, jehož prostřednictvím mělo dojít k vyvedení objektu [redacted] z majetku již odsouzeného [redacted] F [redacted] S [redacted] resp. z dosahu jeho věřitelů. Dále odkázala na výpověď svědka M [redacted] H [redacted] a také na listinné důkazy. Výpověď V [redacted] B [redacted] jednoznačně svědčila o tom, že dříve odsouzený [redacted] P [redacted] S [redacted] nejprve provedl sérii sukcesí neuhrazeného závazku vzniklého z poskytnutého bankovního úvěru, aby pak na základě dohody s obviněným [redacted] L [redacted] F [redacted] dostal objekt [redacted] z dosahu svých věřitelů, a to i přesto, že dotčené nemovitosti byly již v roce 2000 podle § 47 odst. 1 tr. ř. zajištěny pro účely náhrady škody poškozených klientů obchodní společnosti [redacted]. Státní zástupkyně připomněla, že šlo tedy o dlouhodobou snahu již odsouzeného [redacted] P [redacted] S [redacted] jím ovládnutou pohledávku odprodat zájemci, který takovou pohledávku uplatní i přes právní překážky, a to v předem dohodnuté a zinscenované dražbě v roce 2005.

9. Obviněný [redacted] L [redacted] F [redacted] pak skutečně nabyt nemovitosti v [redacted] dne 1. 12. 2005 dražebním příklepem v rámci exekuční dražby za částku ve výši 29 030 000 Kč. Bylo to před tím, než odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v trestní věci vedené proti již odsouzenému [redacted] P [redacted] S [redacted] v kauze [redacted]. Soud pak nemohl nařídit exekuci na majetek povinného, již odsouzeného [redacted] P [redacted] S [redacted] neboť v té době byl již vlastníkem této nemovitosti subjekt, u něhož nešlo uplatnit právo z takto zajištěného majetkového nároku, a to proto, že obviněný [redacted] L [redacted] F [redacted] nebyl v předmětném trestním řízení pravomocně skončeném v roce 2006 obviněným a povinným.

10. Státní zástupkyně poukázala na to, že nabytí vlastnictví předmětných nemovitostí v [redacted] obviněným [redacted] L [redacted] F [redacted] bylo spojeno s rozhodnutím Městského soudu v Praze, který vyhověl návrhu obchodní společnosti [redacted] a nařídil exekuci na majetek již odsouzeného [redacted] P [redacted] S [redacted]. Soudce pak v dané věci vydal v roce 2005 exekuční rozhodnutí, aniž by si ověřil, zda na předmětech exekuce, zejména na pozemcích v [redacted] nevážnou zajišťovací nebo jiné omezující instituty. Sukcese původní bankovní pohledávky za již odsouzeným [redacted] P [redacted] S [redacted] pokračovala na obchodní společnost [redacted], a dále na obchodní společnost [redacted]. Statutárním orgánem obchodní společnosti [redacted] byla budoucí manželka [redacted] L [redacted] F [redacted] přičemž tuto obchodní společnost ovládal právě obviněný [redacted] L [redacted] F [redacted]. Obchodní společnost [redacted] se v roce 2009 z titulu shora označené nezaplacené pohledávky za dlužníkem [redacted] P [redacted] S [redacted] jako zástavní věřitel přihlásila do insolvenčního řízení na majetek [redacted] P [redacted] S [redacted] a to s nárokem na částku 45 000 000 Kč, která zahrnovala i finanční částku, kterou obviněný [redacted] L [redacted] F [redacted] zaplatil v dražbě za

nabytí nemovitostí v [redacted] Konkurzní správce však obviněnému [redacted] L [redacted] F [redacted] neuznal nárokovanou částku, ani částku proinvestovanou, a ze svého správcovského portfolia na účet údajného věřitele obviněného [redacted] L [redacted] F [redacted] žádné peníze nepřevodil. Tuto pohledávku insolvenční správce [redacted] E [redacted] F [redacted] následně incidenční řízení o tuto pohledávku vyústilo ve vynesením rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 8. 2018, sp. zn. [redacted] jímž bylo určeno, že tato pohledávka za [redacted] P [redacted] S [redacted] neexistuje a že ten ji nemohl prohlášením ze dne 17. 8. 1999 účinně uznat, neboť tehdy již nebyl dlužníkem Komerční banky z titulu smlouvy o úvěru. Dovolání proti tomuto rozsudku bylo Nejvyšším soudem odmítnuto usnesením ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 591/2019. Exekuční dražba daných nemovitostí v [redacted] patřících původně [redacted] P [redacted] S [redacted] tedy byla provedena v rozporu s § 268 odst. 1 písm. b) o. s. ř. (v tehdy platném znění) pro uspokojení oné neexistující pohledávky. Dne 11. 7. 2011 došlo k opětovnému zajištění daných nemovitostí v obci [redacted] tentokrát v trestní věci obviněného [redacted] L [redacted] F [redacted]

11. Za snahou o vyvedení objektu [redacted] z dispozic poškozených v tzv. kauze [redacted] stála dohoda mezi již odsouzeným [redacted] P [redacted] S [redacted] a obviněným [redacted] L [redacted] F [redacted]. Celá koncepce měla obviněnému [redacted] L [redacted] F [redacted] zajistit nabytí vlastnictví k nemovitostem za cenu výrazně nižší, která neodpovídala tržní hodnotě předmětu nabytí, a to vše s jeho vědomím, že předmětné nemovitosti byly zajištěny pro účely náhrady škody poškozeným klientům obchodní společnosti [redacted]. Státní zástupkyně uvedla, že obviněný měl tímto způsobem profitovat nejen na nízké dražební ceně oproti ceně tržní, ale jeho investice ve výši 29 000 000 Kč vložená na zaplacení tržní ceny se mu měla přes exekuční řízení nejen vrátit, ale i zhodnotit. Lukrativního zisku obviněného [redacted] L [redacted] F [redacted] mělo být dosaženo kombinací série sukcesí ohledně původní pohledávky, která vznikla již v roce 1991 u věřitele Komerční banky, a série sukcesí ohledně původního dluhu, který vznikl již v roce 1991 u dlužníka [redacted] P [redacted] S [redacted]

12. Nejzřetelněji vyplývají snahy již odsouzeného [redacted] P [redacted] S [redacted] využít pohledávky vzniklé v roce 1991 z úvěru čerpaného u Komerční banky z toho, že sám prostřednictvím dvou notářských zápisů uznal závazek z tohoto úvěru vůči své osobě, a to i v situaci, kdy tento dluh za něj v roce 1995 převzala jím ovládaná společnost [redacted] na základě smlouvy o převzetí dluhu a za souhlasu Komerční banky. Komerční bance, resp. obchodní společnosti [redacted] však byla předmětná pohledávka částečně uspokojena z konkurzní podstaty [redacted] neboť na majetek této obchodní společnosti byl v roce 1998 vyhlášen konkurz.

13. Státní zástupkyně konstatovala, že notářské zápisy o uznání dluhu byly účelovým uznáním závazku. Odsouzený [redacted] P [redacted] S [redacted] účelově svolil k vykonatelnosti těchto notářských zápisů pro případ, že by se dostal do prodlení s úhradou dluhu. Lze tedy jednoznačně dovodit, že docházelo k účelovým dispozicím s předmětnou pohledávkou, jejíž osud prokazatelně ovládal již odsouzený [redacted] P [redacted] S [redacted]. V konečném důsledku pak nemovitosti v [redacted] zajištěné pro účely uspokojení nároku poškozených, byly v roce 2005 vydraženy ve prospěch obviněného [redacted] L [redacted] F [redacted] ve zinscenované dražbě, přičemž [redacted] L [redacted] F [redacted] se tak stal vlastníkem těchto nemovitostí. Uhradil sice exekutorovi nejvyšší podání, avšak s ohledem na existenci zajištění pohledávky společnosti [redacted] vůči dlužníkovi [redacted] P [redacted] S [redacted] zástavním právem k nemovitostem v [redacted] neměly být tyto finanční prostředky užity k uspokojení nároku poškozených, ale měly být obratem zaslány obchodní společnosti [redacted] tedy obchodní společnosti fakticky ovládané [redacted] L [redacted] F [redacted]. K tomu nedošlo

s ohledem na následně zahájené insolvenční řízení na majetek dlužníka P S Včasným zásahem insolvenčního správce E F došlo k tomu, že záměr odsouzeného P S a I F nebyl dokončen. V důsledku této skutečnosti obchodní společnost dne 22. 5. 2009 přihlásila tuto pohledávku vůči P S ve výši 45 165 321 Kč do insolvenčního řízení na majetek dlužníka P S a to jako pohledávku zajištěnou majetkem dlužníka – nemovitostmi v

14. Státní zástupkyně dále uvedla, že skutkový děj se v roce 2005 vyvíjel v intencích plánu dohodnutého mezi odsouzeným P S a I F kteří se dohodli se na faktickém vyvedení majetku odsouzeného P S pomocí exekuce, a to tak, že I F se přihlásí do dražby nemovitostí v vydraží je za cenu ve výši 29 000 000 Kč a současně sám I F nebo jím ovládaná obchodní společnost odkoupí přibližně za 14 až 15 milionů Kč pohledávku od obchodní společnosti zajištěnou zástavním právem k předmětným nemovitostem v v důsledku čehož se stane jak majitelem pohledávky, tak vlastníkem předmětných nemovitostí v Finanční prostředky, které vynaloží v rámci dražby, s ohledem na existenci zástavního práva, tedy práva pro přednostní uspokojení pohledávky, mu budou vráceny zpět. Finanční prostředky díky zásahu insolvenčního správce E F však vyplaceny nebyly. Proto využil I F (resp. jím ovládaná obchodní společnost) předmětné pohledávky, kterou získal od obchodní společnosti k tomu, aby tuto pohledávku přihlásil do již zahájeného insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka P S čímž mělo dojít k završení předem dohodnutého záměru.

15. Podle státní zástupkyně šlo o dobře vymyšlený plán zosnovaný P S který sám v rámci notářských zápisů uznal své postavení dlužníka. Obchodní společnost na kterou přešel dluh za již odsouzeným P S z Komerční banky, byla totiž jednou z obchodních společností účelově založených právě P S v roce 1998 a byla jím také ovládána. Tato obchodní společnost uplatňovala uvedenou pohledávku v konkurzu na majetek obchodní společnosti a současně notářskými zápisy z roku 1999 a 2002 tvrdila, že má tuto pohledávku za již odsouzeným P S Kombinací série sukcesí ohledně původní pohledávky, která vznikla již v roce 1991 u věřitele Komerční banky, a série sukcesí ohledně původního dluhu, který vznikl již v roce 1991 u dlužníka odsouzeného P S, se podařilo dosáhnout stavu, když odsouzený P S tuto účelově vytvořenou pohledávku zcela ovládal, aby ji pak mohl účelově použít k vyvedení svého majetku ze zajištění, a to za pomoci obviněného I F Ten skutečně dne 1. 12. 2005 vydražil nemovitosti v a stal se tak jejich vlastníkem. Finanční prostředky ve výši 29 030 000 Kč nebyly vyplaceny zástavnímu věřiteli, ale byly nejprve zajištěny insolvenčním správcem E F posléze pak zajištěny policejním orgánem podle § 79a odst. 1 tr. ř., opětovně byly zajištěny i nemovitosti v a to podle § 79d odst. 1 tr. ř.

16. Státní zástupkyně podotkla, že obviněný I F tedy nepřímo přes právnickou osobu usiloval o navrácení částky, kterou za objekt v zaplatil. Přihlásil totiž spornou pohledávku vůči odsouzenému P S ve výši přesahující kupní cenu vydražených nemovitostí v a to nejprve přímo v exekučním řízení, ve kterém byly prodány právě jemu. Exekuční dražba byla tedy

zmanipulovaná, neboť byla předem určena konečná cena dražené věci, což potvrdili zejména svědci V [redacted] B [redacted] a M [redacted] H [redacted]. Navíc ani soudní exekutor [redacted] D [redacted] T [redacted] nedokázal vysvětlit nesrovnalosti v dražební dokumentaci. Nezanedbatelná zde byla i role advokátů [redacted] M [redacted] I [redacted] a [redacted] J [redacted] Š [redacted] kteří byli spolužáky [redacted] D [redacted] T [redacted] a kteří v dané věci zastupovali již odsouzeného [redacted] P [redacted] S [redacted].

17. Bylo tedy prokázáno, že exekuční dražba byla zinscenovaná a že dražební listina byla podvrhem, který měl dokladovat, že dražba proběhla legálně. Přitom bylo ale předem domluveno, kdo a za jakých podmínek nemovitosti vydraží. Tímto vydražitelem měl být právě obviněný [redacted] L [redacted] F [redacted] a to v souladu s předem dohodnutým plánem. Městský soud v Praze správně dovodil, že jednání [redacted] P [redacted] S [redacted] naplnilo všechny zákonné znaky trestného činu poškození věřitele podle § 256 trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009, a že podíl soudního exekutora [redacted] D [redacted] T [redacted] na zmanipulované exekuční dražbě vykazoval znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 2 písm. a) trestního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2006. Obviněný [redacted] L [redacted] F [redacted] však napomohl k naplnění uvedeného záměru již odsouzeného [redacted] P [redacted] S [redacted] a aktivně přitom participoval na určitých krocích vedoucích k jeho naplnění, zvláště pak na vydražení nemovitostí ve zmanipulované exekuční dražbě, jak správně shrnul stížnostní soud. Bylo tedy prokázáno, že obviněný [redacted] L [redacted] F [redacted] při získání daných nemovitostí v [redacted] nejednal v dobré víře.

18. Státní zástupkyně uzavřela, že v posuzovaném případě byly splněny veškeré zákonem předpokládané podmínky pro zabránění daných pozemků podle § 101 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, neboť se jednalo o věc získanou trestným činem nabytou jinak než převodem, konkrétně v dražbě, provedené způsobem a za okolností naplňujících znaky trestného činu poškození věřitele a trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí. Předmětné pozemky v [redacted] byly obviněným [redacted] L [redacted] F [redacted] získány trestným činem, pro který jej však nelze v současné době stíhat ani odsoudit. K tomuto závěru soud došel na základě doplněného dokazování, tedy za stavu skutkově odlišného, než když rozhodoval Nejvyšší soud svým usnesením ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 5 Tdo 1069/2019.

19. Ze shora uvedených důvodů proto státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného [redacted] L [redacted] F [redacted] podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné. Zároveň vyslovila souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání i pro případ jiných rozhodnutí.

20. Vyjádření státní zástupkyně bylo zasláno k případné replice obviněnému, který tohoto práva do konání neveřejného zasedání nevyužil.

IV. Posouzení přípustnosti a důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

21. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení a zabýval se otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označeným dovolacím důvodům.

22. Dovolání je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, který na rozdíl od odvolání není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z taxativně vymezených

důvodů v § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř., resp. v § 265b odst. 2 tr. ř. Podání dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby námitky dovolatele takovému důvodu také svým obsahem odpovídaly.

23. Obviněný I F uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., pro který je možno dovolání podat, pokud bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž by byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení.

24. Nejvyšší soud dále obecně připomíná, že dovolací soud zpravidla odmítne jako zjevně neopodstatněné dovolání založené na námitkách, které dovolatel uplatnil již v předchozí fázi řízení a soudy nižších stupňů se s nimi v dostatečné míře a správně vypořádaly (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002, publikované pod č. T 408. ve svazku 17 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydávalo Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2002).

b) K vlastním dovolacím námitkám obviněného

25. Nejvyšší soud považuje za nutné nejprve uvést několik obecných poznámek ke svému rozhodování. Nejprve je třeba zopakovat, že v dané věci bylo opakovaně rozhodováno soudy nižších stupňů a dokonce jednou i Nejvyšším soudem (usnesením ze dne 12. 12. 2019 pod sp. zn. 5 Tdo 1069/2019), jak bylo uvedeno shora. Soudy nižších stupňů se tak touto věcí (i po vrácení Nejvyšším soudem) zabývaly a v intencích předchozího kasačního rozhodnutí Nejvyššího soudu doplnily dokazování, aby mohly učinit rozhodná skutková zjištění, která jsou nezbytná pro uložení ochranného opatření zabránění věci, jak jim bylo předchozím rozhodnutím Nejvyššího soudu uloženo. Není tak pravdou, že by se soudy nižších stupňů odmítaly řídit pokyny Nejvyššího soudu, popř. že by nerespektovaly dříve vyslovený závazný právní názor, jak obecně deklaroval obviněný ve svém dovolání, aniž by své výhrady konkretizoval. Pokud pak odkázal na konkrétní tři odstavce odůvodnění předchozího usnesení Nejvyššího soudu, ani v tomto směru konkrétně neuvedl, čím se soudy nižších stupňů měly proti nim provinít. Nadto soudy nižších stupňů při svých posledních rozhodnutích vycházely z jiného skutkového stavu, než tak činily před minulým kasačním zásahem Nejvyššího soudu. Je třeba připomenout, že není úkolem Nejvyššího soudu v řízení o dovolání domýšlet podání obviněného a doplňovat jím užitou argumentaci, naopak se vychází z vázanosti dovolacího soudu obsahem mimořádného opravného prostředku – dovolání, Nejvyšší soud může vzít v potaz jen argumentaci obsaženou v dovolání, dokonce se nemůže zabývat ani tou argumentací obviněného, pokud dovolatel užije odkazu na svou dříve uplatněnou argumentaci v jiných svých podáních (např. v řádném opravném prostředku), není-li taková argumentace obsažena přímo v textu dovolání (viz rozhodnutí pod č. 46/2013-I. Sb. rozh. tr.). Nadto pokud již ve věci Nejvyšší soud z podnětu dovolání rozhodl kasačním výrokem, na podkladě dalšího podaného dovolání proti novému rozhodnutí ve věci je oprávněn přezkoumávat jen tu část dřívějšího řízení, která následovala po předchozím rozhodnutí o dovolání, protože opětovné přezkoumání správnosti řízení, které dřívějšímu rozhodnutí dovolacího soudu předcházelo, by vlastně znamenalo jeho nepřípustnou revizi, což zákon ani na podkladě nového dovolání nepřipouští (viz § 265i odst. 3 tr. ř. ve spojitosti s § 265n tr. ř., k tomu rozhodnutí pod č. 29/2004 Sb. rozh. tr.; z odborné literatury např. Šámal, P., a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3250).

26. Dosavadní průběh řízení o návrhu státního zástupce na zabránění nemovitostí v [REDACTED] lze shrnout následovně. Nejprve byl prvním usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 4. 2018, č. j. 6 T 262/2015-216, návrh státního zástupce na zabránění nemovitostí zamítnut. Toto usnesení bylo zrušeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2018, č. j. 7 To 213/2018-267. Druhým usnesením v této věci ze dne 23. 10. 2018, č. j. 6 T 262/2015-321, bylo soudem prvního stupně návrhu vyhověno a bylo jím vysloveno zabránění nemovitostí v [REDACTED]. Toto usnesení bylo potvrzeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2019, č. j. 7 To 469/2018-346, jímž byla zamítnuta stížnost obviněného [REDACTED] L [REDACTED] F [REDACTED] podaná proti němu. Obě posledně uvedená rozhodnutí soudů nižších stupňů byla zrušena usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 5 Tdo 1069/2019, jímž bylo zároveň soudu prvního stupně přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Třetím usnesením vyneseným v této trestní věci ze dne 2. 7. 2021, č. j. 6 T 262/2015-833, byl návrh státního zástupce na zabránění daných nemovitostí soudem prvního stupně opět zamítnut, avšak toto usnesení bylo zrušeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2021, č. j. 7 To 240/2021-913. V dalším průběhu řízení soud prvního stupně doplnil dokazování a rozhodl čtvrtým usnesením ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 T 262/2015-1018, tak, že vyslovil zabránění nemovitostí v [REDACTED] podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku. Následně toto usnesení bylo zrušeno z podnětu stížnosti obviněného [REDACTED] L [REDACTED] F [REDACTED] a znovu bylo stížnostním soudem rozhodnuto dovoláním napadeným usnesením o zabránění nemovitostí podle § 101 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Proti tomuto usnesení podal obviněný dovolání, které je projednáváno v tomto dovolacím řízení.

27. Obviněný své dovolání založil především na svém nesouhlasu se skutkovými závěry soudů nižších stupňů. Obviněný nesouhlasil zejména s tím, že by nejednal v dobré víře při nabytí nemovitostí v [REDACTED] navíc vlastnické právo k nemovitostem získal originárně dražbou. V tomto směru se ovšem soudy nižších stupňů i z předchozího podnětu Nejvyššího soudu touto otázkou zevrubně zabývaly a dospěly na základě provedeného dokazování k jednoznačnému závěru, že obviněný v dobré víře nejednal, naopak se po předchozí společné dohodě s dlužníkem [REDACTED] P [REDACTED] S [REDACTED] zúčastnil dražby s tím, že jejím prostřednictvím dokážou obejít zajištění nemovitostí pro účely náhrady škody poškozeným v trestní věci obviněného [REDACTED] P [REDACTED] S [REDACTED] a to díky exekučnímu řízení, v němž bude exekvována fiktivní pohledávka předtím záměrně postupovaná přes řetězec [REDACTED] P [REDACTED] S [REDACTED] ovládaných obchodních společností, aby nakonec skončila u obchodní společnosti ovládané obviněným [REDACTED] L [REDACTED] F [REDACTED] či jeho manželkou. Obviněný přitom zpochybňoval hodnocení důkazů provedené soudy nižších stupňů, především pak výpovědi svědka V [REDACTED] B [REDACTED] kterou na rozdíl od soudů nižších stupňů obviněný považuje za nevěrohodnou.

28. K tomu je možno připomenout, že dovolací soud sám zásadně dokazování neprovádí (viz § 265r odst. 7 tr. ř.), jeho postavení nebylo koncipováno tak, že by měl přehodnocovat provedené dokazování a na tom základě činit vlastní závěry o skutkovém stavu věci, naopak musí vycházet z hodnocení důkazů provedených soudy nižších stupňů, před nimiž byl důkazní prostředek proveden a které tak jediné mohou důkazy hodnotit. Tím není zpochybněna judikatura Ústavního soudu o potřebnosti zasáhnout, došlo-li k tzv. extrémnímu rozporu mezi obsahem důkazů vyplývajících z provedených důkazních prostředků na straně jedné a skutkovými závěry na straně druhé, ovšem takového extrémního nesouladu se musí obviněný dovolat – viz k tomu současné znění dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Pokud ovšem obviněný takovou argumentaci a tento dovolací důvod neuplatní (jako tomu bylo v tomto případě), nemůže za něj dovolací soud jeho argumentaci jakkoliv doplňovat – viz k tomu shora ohledně vázanosti obsahem dovolání, srov. též § 265f odst. 1

tr. ř. o obsahových náležitostech dovolání. Zároveň je třeba upozornit, že takový extrémní rozpor není ovšem dán, pokud daná skutková verze, k níž se soudy přikloní, vyplývá z jedné skupiny důkazů (jako tomu bylo v tomto případě), zatímco obviněný se dovolává jiné skupiny důkazů či prvně uvedenou skupinu důkazů jen zpochybňuje. V takovém případě jde totiž o pouhou polemiku se soudy o jejich hodnocení důkazů a nikoli o tzv. extrémní rozpor mezi důkazy a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními, které jsou podkladem pro aplikaci hmotněprávních ustanovení.

29. To platí i pro námitky obviněného, že nebyl prokázán tzv. zdrojový delikt, že nebylo prokázáno, že by exekutor vědomě a záměrně jednal protiprávně a porušoval právní předpisy týkající se dražby apod. To vše jsou ale námitky zpochybňující skutkové závěry učiněné soudy nižších stupňů, které tak učinily na podkladě výsledků dokazování. Podstatné ani není, zda rozhodnutí o dražbě bylo či nebylo zrušeno.

30. Aniž by Nejvyšší soud jakkoliv zpochybňoval vlastní závěry obsažené ve svém předchozím usnesení ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 5 Tdo 1069/2019, z podnětu takto koncipovaného dovolání obviněného není jakéhokoliv důvodu pro jeho další kasační zásah, neboť obviněným nebyly předloženy pádné důvody, jimiž by se dovolací soud mohl zabývat a proč by rozhodnutí soudů nižších stupňů nemohla obstát a měla by být zrušena. Jde-li o výhradu, že se soudy nižších stupňů neřídily dříve vyslovenými závaznými právními názory dovolacího soudu, obviněný neoznačil žádný konkrétní závěr soudů nižších stupňů, který by s nimi byl v rozporu. Obecně lze konstatovat, že soudy nižších stupňů měly předchozí kasační rozhodnutí i jeho důvody na paměti, respektovaly jej, v jeho intencích doplnily dokazování, aby mohly učinit závěr, zda obviněný jednal v dobré víře či nikoli, resp. zda předmětné nemovitosti byly získány trestným činem (jsou jeho výnosem) či nikoli. Obviněný sice zpochybnil, že by tomu tak bylo, nepřipojil k tomu ovšem v dovolání žádnou další svou argumentaci, kterou by vyvracel tyto právní závěry soudů nižších stupňů založené na nově učiněných skutkových závěrech. K tomu je možno odkázat především na souhrnné shrnutí obsažené zejména v bodech 24. až 27. odůvodnění napadeného usnesení soudu druhého stupně (ale nejen v nich), kde soud druhého stupně vysvětlil, v čem souhlasí se soudem prvního stupně, co bylo zdrojovým trestným činem a jak se na tomto jednání podílel obviněný.

31. Soudy nižších stupňů vzaly za prokázané, že obviněný pozemky v [redacted] nabyt ve zinscenované exekuční dražbě, která byla součástí důmyslného plánu odsouzeného [redacted] P [redacted] S [redacted] kterým bylo vyvedení majetku zajištěného pro poškozené klienty v kauze tzv. [redacted] z jejich dosahu. Konkrétně tento plán spočíval v tom, že obviněný [redacted] L [redacted] F [redacted] vydraží pozemky v [redacted] tehdy patřící později odsouzenému [redacted] P [redacted] S [redacted] v exekuční dražbě za předem dohodnutou částku cirká 29 000 000 Kč, tedy ani ne za polovinu jejich reálné tržní hodnoty, která podle několika nedávno pořízených znaleckých posudků činila více než 60 milionů Kč. Současně s tím měl sám nebo prostřednictvím jiné osoby „koupit“ pohledávku, pro kterou byla nařízena uvedená dražba, aby se mu částka, za kterou dané nemovitosti získá, vrátila zpět. Tuto pohledávku pak získala společnost [redacted] [redacted] kterou fakticky obviněný ovládal a v níž byla jednatelkou jeho manželka. Obviněný tak měl investovat částku 18 500 000 Kč, za kterou [redacted] P [redacted] S [redacted] postoupil obchodní společnosti [redacted] fiktivní pohledávku zajištěnou zástavním právem na předmětných nemovitostech a která byla uhrazena na předem určené bankovní účty v Lichtenštejnsku ve prospěch [redacted] F [redacted] S [redacted]. Za tuto částku měl vlastně získat dané

nemovitosti v podstatně vyšší hodnotě, protože cena zaplacená za nemovitosti po jejich vydražení se mu měla vrátit prostřednictvím [REDAKCE] z důvodu jejího přednostního uspokojení jako zástavního věřitele. Šlo tak o vyvedení nemovitostí ze zajištění ve prospěch poškozených v trestní věci vedené proti [REDAKCE] P [REDAKCE] S [REDAKCE] (týkající se tzv. [REDAKCE] Exekuční dražba daných nemovitostí v [REDAKCE] patřících původně [REDAKCE] P [REDAKCE] S [REDAKCE] byla provedena v rozporu s § 268 odst. 1 písm. b) o. s. ř. (v tehdy účinném znění), neboť mělo dojít k uspokojení neexistující pohledávky (viz k tomu též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 591/2019, který správně vzaly soudy nižších stupňů v potaz a z nějž též vycházely). V případě nemovitostí v [REDAKCE] se tak jednalo o věc získanou trestným činem nabytou jinak než převodem (v dražbě), konkrétně byla získána trestným činem poškození věřitele podle § 256 trestního zákona (tehdy platného) ze strany [REDAKCE] P [REDAKCE] S [REDAKCE] a trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 2 písm. a) trestního zákona (tehdy platného). Obviněný se na tom účastnil, nejednal tak při získání daných nemovitostí v dobré víře.

32. Lze tak uvést, že soudy nižších stupňů vycházely z dříve vyřčených výhrad, doplnili své dokazování a na základě nově provedených důkazů (zejména vyplývajících z výslechů svědků V [REDAKCE] B [REDAKCE] a M [REDAKCE] H [REDAKCE] dospěly ke shora uvedeným skutkovým i právním závěrům. Obviněný tak sice v dovolání zpochybnil správnost těchto závěrů, nicméně nepředložil k tomu žádnou svou argumentaci, kterou by se Nejvyšší soud mohl zabývat. Jedinou jeho výhradou ve své podstatě bylo, že soudy nižších stupňů neměly respektovat dříve vyslovený závazný právní názor Nejvyššího soudu. Tato výtku je ovšem zcela neopodstatněná, protože soudy nižších stupňů právě naopak v intencích předchozího rozhodnutí se předestřenými otázkami zabývaly, doplnily z podnětu státního zástupce k tomu dokazování, na jehož základě mohly učinit nová k rozhodnutí potřebná skutková zjištění. Soudy nižších stupňů se věcí řádně zabývaly, provedly v potřebném rozsahu dokazování, aby na jeho základě mohly učinit skutkové závěry potřebné k rozhodnutí o zabrání věci. Své hodnotící úvahy soudy nižších stupňů pečlivě vyložily v odůvodnění svých rozhodnutí. V tomto směru lze odkázat na příslušné pasáže odůvodnění usnesení soudu prvního stupně (zejména str. 12-16) i druhého stupně (zejména str. 17-21).

V. Závěrečné shrnutí

33. Vzhledem ke všem shora zmíněným důvodům Nejvyšší soud dovolání obviněného [REDAKCE] L [REDAKCE] F [REDAKCE] odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné. Protože Nejvyšší soud rozhodl o odmítnutí dovolání podle § 265i tr. ř., mohl tak učinit v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. 1. 2023

JUDr. Bc. Jiří Říha, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Jordánová